Ontaarding overal.

„De Telegraaf" dat reactionnaire huichelblad moet zelfs schrijven, dat de oud-kolonialen bedrogen zijn. Gebruikt voor het slachten van de Atjehers en nu de beulen (uit het proletariaat) door de bourgeoisie niet meer gebruikt kunnen worden voor broedermoord, nu de millioentjes van daar „safe" zijn: op de mesthoop met ze. Volgens „De Tel." komen de „oud-gedienden" *letterlijk* van honger om. Wat voor cynische, gore zwijnen zijn die kapitalisten toch geworden. *100* millioen overschot op de Indische begrooting, hoe moeten de dik beringde vingers dan graaien in het goud geperst, geslagen, gekoeliet, getrapt gemoord uit de Indiërs, en geen cent voor de proleten die dat verzorgd hebben door moordexpeditie's.

Ontaarding tot winstbeesten.!

De groei van het imperialisme.

De bevrijding van de arbeidersklasse uit de loonslavernij, zooals de 1e Internationale zich die voorstelde, eindigde feitelijk met de commune van het jaar 1871. Eenige jaren later werd de Internationale formeel begraven. Toen braken voor het kapitaiisme, na de vorming en afronding der nationale staten, jaren van depressie op het gebied van landbouw en industrie aan. Na het jaar 1890 werd de toestand iets beter. Van 1895—1907 ging het kapitalisme, nu en dan onderbroken door een periodieke krisis, sprongsgewijze omhoog.

Deze periode omvat het bloeitijdperk van het kapitalisme, speciaal van het duitsche.

Met dien opbloei kwam voor Duitschland de uitbreiding van leger en vloot, het streven naar in het in bezit nemen van, minder of geen winst gevende koloniën.

De doordringing van het duitsche imperialisme in het nabije Oosten, het beheerschen van de Turksche spoorwegen van Konia tot Bashra tot aan Koweit, tot de Perzische Golf, de duitsche opleiding der turksche armeën, leverde een dreigend gevaar op voor het engelsche imperialisme, n.l. dat de weger naar den kern van het britsche imperium, Britsch-Indië, werden bedreigd door het imperialistische Duitschland. De oorlog van 1914—18 was er een gevolg van.

De verdeeling van den aardbol door de kapitalistische staten, is door den afloop van den oorlog voor Duitschland slecht geëindigd; Duitschland is thans buiten gesloten. De nieuwe orde is thans gevestigd op de basis van den Volkenbond. De durende heerschappij van Engeland op het vasteland van Europa, de verkruimeling van Midden-Europa, moet deze staten zwak en verdeeld houden. Een centrum van verzet tegen het engelsche wereldrijk, moet in de kiem worden gesmoord. Militair, economisch en aardrijkskundig moet Europa zoo blijven, al kunnen kleine zijsprongen als van Lord Rothermere met betrekking tot Hongarije wel voorkomen.

Frankrijk kreeg Syrië als loon voor zijn diensten; Elzas-Lotharingen maakte Frankrijk meer industrieel, economisch krachtiger dan vóór den oorlog.

Frankrijk kent natuurlijk het doel van Engelands politiek op het vasteland zeer goed. Het tracht die te doorkruisen door middel van de kleine Entente, d.w.z. door den bond van Roemenië, Tsecho-Slovakije enz. te stellen tegen Engeland; verder door een economische toenadering tot het tegenwoordige Duitschland.

Amerika hield zich buiten den Volkenbond. Het wilde na eerst het duitsche imperialisme te hebben verslagen om het wereldproces te vereenvoudigen, Engeland niet steunen, of zich verplichten de politiek van het britsche imperium op het vasteland van Europa te volgen. Een verbond tegen het Amerikaansche imperialisme van Engeland en Duitschland is door den afloop van den wereldoorlog voorkomen. Amerika staat nu naakt en alleen tegen Engeland. De politiek van de Vereenigde Staten heeft nu tot uitgangspunt: versterking der marine, het verkrijgen van materieel overwicht op de britsche vloot. Full speed gaat het amerikaansche imperialisme op dit doel aan. Engeland wordt ongerust. Deze ongerustheid zal steeds toenemen; Engeland neemt nu maatregelen, het tracht door een soepelen band, de landen als Canada, Zuid-Afrika, Australië, Egypte, en als het kan Britsch-Indië, meer aan zich te binden.

Engeland zal eventueel alle volkeren in het veld voeren als het kan, in den volgenden wereldoorlog.

Engeland weet zeer goed dat de tegenstelling tot Amerika steeds zal toenemen. Het versterke zijn vlootbasis. Het tracht zijn groote concurrent in China, Amerika, door een toegevende politiek ten opzichte der Nationalisten, in bedwang te houden, om Amerika het verdere voortgaan te bemoeilijken.

Engeland breekt met Sovjet-Rusland de betrekkingen af omdat het wordt gehinderd door dien staat zijn politiek te volvoeren in China.

Amerika doet alsof er geen Volkenbond bestaat, het negeert den imperialistischen vrede van Engeland. Het sluit verdragen van „oorlog buiten de wet"; het amerikaansche imperium biedt, typisch geval, zulk een verdrag het eerst aan, aan den meest bewusten, sterksten tegenstander van Engeland op het vasteland, Frankrijk.

Amerika speelt alle troeven uit tegen Engeland op het vasteland, in de wereld. De John Bull der spotprenten, de man met twee aangezichten, typisch beeld der burgerlijke beschaving, der bourgeois huichelarij, is thans niet meer in het bezit van het „record". Uncle Sam is onbestreden de houder van het wereldrecord, wapening tot de tanden en nooit-meer-oorlogsfrasen-in-den-mond.

De grootste vloot gericht tegen Engeland; Japan, voormalig bondgenoot van Engeland, kijkt nu de kat uit den boom. Het kan alle kanten uit bij een wereldconflict.

Amerika houdt bij zijn vlootuitbreiding rekening met minstens Engeland en Japan als tegenstanders ter zee.

Te land bereidt Amerika zich voor door een „burgerlijke" weerbaarheid te organiseeren, alle universiteiten maakt men mobiel voor officiersvorming, de pers in de Vereenigde Staten, een geweldige macht van het Trustkapitaal in de dubbele beteekenis van het woord, spoort de werkgevers aan de arbeiders het loon door te betalen als ze deelnemen aan de militaire oefeningen! Amerika kan een leger op de been brengen, geweldiger dan ooit de wereld heeft gekend. Het beruchte duitsche militarisme zal er nietig bij schijnen, als Amerika voortgaat op den tegenwoordigen voet van oorlogsvoorbereiding ter zee en te land. Men kan het hooren groeien het amerikaansche „marinisme", het dito landleger.

We verwaarloozen opzettelijk Italië als imperialistische mogendheid, de oorlogswetten aangenomen door het parlement van het fransche imperium, de versterking van Spanje door het vernietigen van de strijdmacht der Marokkanen, de vestiging van Spanje in Marokko.

Nederland is in het bezit van Indonesië, is uit dien hoofde een imperialistische mogendheid. Verliest het zijn zelfstandigheid in Europa, dan vervalt automatisch: „het rijk buiten Europa".

De bewapening van Nederland ontspringt aan de bron van zijn eigen imperialisme.

De heer Vliegen prees onlangs in de Tweede Kamer den heer Beelaerts van Blokland voor zijn optreden in den Volkenbond. Natuurlijk, de kleinburgerlijke leidslieden der S.D.A.P. begrijpen niets van de reden waarom Nederland bij den Volkerenbond is aangesloten. De Volkerenbond is zelf een imperialistisch lichaam, de grooten probeeren in dien bond, als het kan door afspraak, elkaar zoo min mogelijk op kosten te jagen in het militaire. Het imperialisme blijft bestaan. In alle landen heeft men kapitaal noodig, moet kapitaalvorming plaats hebben. Een snoepcentje minder voor de vloot of het leger zou die kapitaalvorming wel iets kunnen bevorderen. Het laatste is echter nog niet zoo heel zeker. Buitendien beschikken de grooten in den bond over de verdeeling der wereld. Amerika even er buiten gelaten, wat slechts in verbeelding denkbaar is. Nederland moet aan de tafel plaats nemen, het mag van kapitalistisch standpunt niets verzuimen om zijn tegenwoordige veiligheid evenals zijn toekomstige te bestudeeren, te waarborgen, en uitvorschen waar zijn plaats is bij een imperialistisch conflict. Dit geldt in zeer sterke mate voor de koloniën en voor „ons" land. Artikel zooveel van het „pact" kan Nederland gebruiken om Nederlandsche troepen als volkenbondscontingent te laten optreden in het buitenland. Nederland zal dan uitmaken, d.w.z. de bourgeoisie, aan welken kant het staan zal bij een conflict. De neutraliteit is feitelijk opgeheven door aansluiting bij den Volkenbond.

De strijd tegen het imperialisme in Nederland kan niet anders zijn dan de strijd tegen het wereldimperialisme, het imperialisme ten onzent is er slechts een tak van, beter een takje.

BROCHURES v. HERMAN GORTER

Verkrijgbaar bij Adm. „De Roode Vaan" — Van Spilbergenstr. 151 Amsterdam (West).

Communistisch Manifest (Vertaling)	20 ct.
De grondslagen van het Communisme	20 cent.
Het Historisch Materialisme	30 ct.
Klassemoraal	15 ct.
Het Imperialisme, de wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	30 ct.
De wereld-revolutie	30 ct.
Staat en revolutie (Vertaling)	40 ct.
De algemeene Arbeidersbond (Vert.)	15 ct.
Het opportunisme van de C. P. in Nederland	20 ct.
De organisatie voor den klassenstrijd van het proletariaat	15 ct.

Redactie-Adres:
B. LUTERAAN — 2e Helmersstraat 47
Amsterdam.

krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

mij is de leiding, ze kommen d'r niet in !"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

September 1928 Verschijnt ongeregeld No. 6

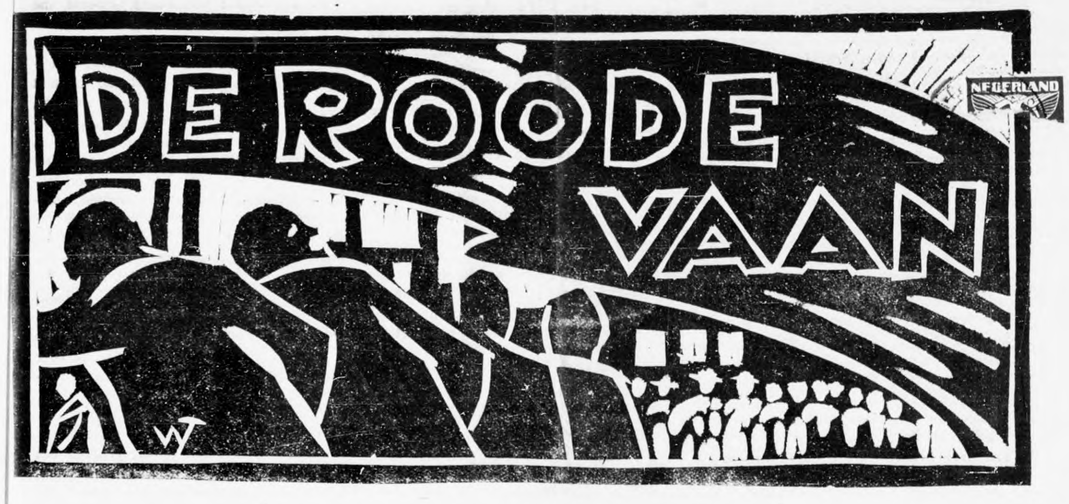

ABONNEMENTS-PRIJS 70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN DE AFDEELING AMSTERDAM DER KOMM ARBEIDERSPARTIJ

ADM.-ADRES HOOFDWEG 489 HS. AMSTERDAM (W)

HERMAN GORTER OP WESTERVELD.

19 SEPTEMBER 1927.

De roode vaan woei over zijne baar
En roode bloemen ook omlagen haar,
Waarbij niet kwalijk enkle witte voegen,
Die niet slechts van den vrede tuig'nis droegen,
Die hem gewerd na levens-langen strijd,
Maar meer nog van de witte teederheid
En 't smetloos hart, waar welden wilde tochten,
Die niet in liefde en zang slechts uitweg zochten,
Maar drongen hem te vliën van 't menschengewoel,
Dat bij aan woud en zee den dorst zich koel',
Den dorst naar eeuwige, als der sterren, wetten,
Waarnaar hij mocht der menschen leven zetten.

(Uit „De N. Gids") H. BOEKEN

HOE DE REGEERING DE WERKLOOSHEID BESTRIJDT.

Als men een burgermensch aan het verstand zou willen brengen, dat de Nederlandsche Regeering de werkverschaffing gebruikt als een strijdmiddel tegen de werkloozen, dat zij optreedt als een vijand der arbeiders, onder het masker van degelijk maatschappelijk en opvoedend werk te verrichten, hij zou het niet geloover, zoomin als vele arbeiders der diverse vakbewegingen.

Daarin steekt natuurlijk de macht der heerschende klasse, dat de pers, de kranten der burgerlijke klasse steeds de meening verbreiden, dat de Regeering het algemeen belang waarneemt en niet het speciale klassebelang der kapitalisten, en dit geloof steun vindt bij de groote massa, minstens als waarheid wordt aangenomen.

Als aan dit geloof een einde komt, zullen wij communisten, een stap nader zijn bij ons doel: de dictatuur van het proletariaat.

De heer Kan, Minister van Binnenlandsche Zaken, heeft zich laten ondervragen door een verslaggever van het dagblad „De Telegraaf" over het resultaat der werkverschaffingen.

Het antwoord des Ministers laten wij hier volgen, waarbij wij eenige passages vet laten drukken:

„En hoe was nu de totaal-indruk derwerkverschaffingen ? Wij vroegen het aan Minister Kan; Z.Exc. toonde zich zeer tevreden:

— Ik heb een zeer gunstigen indruk van alles gekregen, aldus de minister. De menschen doen hier nuttig werk en **leeren zich weer te gewennen aan geregelden arbeid.** De proef van de uitzending der werkloozen uit de groote steden acht ik **uit economisch oogpunt schitterend geslaagd.** Door de bepaling, dat werkloozen, die zonder dringende reden weigeren uitgezonden te worden, uit den steun geschrapt worden, **vallen langzamehand velen af.** Zoo zien wij, dat te **Arnhem thans geen werkloosheid meer bestaat,** te Utrecht het euvel aan het verminderen is en ook te **Den Haag een verblijdend verschijnsel optreedt.** Naar ik hoor — de juiste gegevens heb ik nog niet — stelde van vier aangewezenen telkens slechts één zich beschikbaar, zoodat bij de 200, die uitgezonden werden, **ongeveer 800 uit den steun konden worden verwijderd.** Ik acht dit inderdaad een groot succes".

Ziedaar de bekentenis van een schoone ziel. Wie de kunst van het lezen nog verstaat, zal uit het antwoord van den Minister opmaken, dat hij de werkverschaffing gebruikt om van den steun af te komen..

Terecht gaat de Minister van **zijn standpunt** daar prat op ! Zoo men ziet ontbreekt het huichelachtig gepraat omtrent het weer aan-geregeld-werk-wennen-der-werkloozen niet; alsof het daarom gaat bij de regeering, bij de heerschende klasse, bij de vijanden van het proletariaat !

Ja ! Die opvoeding der regeering is toch maar eenig. Wat niet wegneemt, dat alles, wat vijand is van de arbeiders, en speciaal van de werkloozen, den minister zal gelukwenschen met zijn uitnemend beleid inzake werkloosheid.

De Minister heeft reeds gewonnen spel bij al, wat zich direct en indirect volzuigt, uit den onbetaalden arbeid der arbeiders, de meerwaarde.

Nietwaar, die stampampers, die niet in een hok willen worden gestopt in den nacht, ver van familie en gezin, aan een hen niet passenden arbeid worden gezet op den dag, volkomen vreemd aan den arbeid, vroeger door hen verricht, die moeten beroofd worden van steun.

Men moet zeggen, dat de regeering een allerleukste manier heeft om het percentage werkloozen te verminderen !

De villabewoners van Dieren, Bussum Velp, de „Nieuwe Rotterdammer" van den groot-kapitalist Nigh; Treub, Colijn en Fock, ze gerieter van de geestigheid van het gouvernement.

Het is bepaald eenig voor de statistiek. 't Is toch maar bewezen, zullen alle spitsburgers zeggen : ze hebben gekund, maar ze wilden niet werken. Trekken van den steun, van ons geld leven, 't is maar goed, dat er een eind aan is gemaakt. De werkloozen moeten maar door hun familie worden geholpen. Anders kiezen ze maar een „vrij beroep" als ophalen van schillen, met postpapier en zeep langs de huizen venten, of naar de Rijkswerkinrichting gaan ; komen ze aan den eigendom, dan in de gevangenis.

Komen ze dan niet meer in de werkloozenstatistiek, in een andere komen ze dan toch, in de statistiek der straffen en gevangenissen.

De werkverschaffing der regeering is een Boven-Digoel, een verbanningsoord voor de werkloozen.

Dat is het „recht op arbeid" in de kapitalistische maatschappij.

Dat is nu „productief werk" in de kapitalistische maatschappij.

Dat is de moraal der bourgeoisie ; meedogenloos, hard en wreed voor de hongerlijders. Met een gezicht erbij, zie je wel ! We wouen goed zijn, maar de ondankbaren wezen onze helpende hand terug.

Men kan niet bepaald beweren, dat de bourgeois Kan, geen goed bourgeois is ; waren alle proletariers zich zoo bewust, dat ze tot een andere klasse behooren, en dat ze daarnaar moeten handelen evenals de heer Kan c.s., de minderheid, de bourgeoisie, zou niet lang meer heerschen.

VARIA.

Kolthek, de gewezen anarchist, de voormalige reorganisator van het N.A.S., de oprichter van de S. P., (nu reeds ten grave gedaalde partij), is thans woonachtig te Groningen.

In de plaats zijner inwoning heeft hij getracht lid der **S. D. A. P.** te worden.

Het bleek, dat die partij daar niet op gesteld was ! !

Zij vreesde voor ..... oppositie.

Men weet niet, waarom men méér moet lachen : om Kolthek of om de ouwe juffrouw, genaamd S.D.A.P.

HET N. A. S.

Het is reeds een aantal jaren geleden, dat de corspronkelijke oppositie in de S. D. P. en C. P. heeft verkondigd : er is geen **principieel** verschil tusschen het N. A. S. en de centrale der modernen, het N. V. V.

Alle liefdesverklaringen aan het N.A.S. kunnen dit feit niet uitwisschen. Zelfs wanneer deze verklaring komt van de zijde van H. Roland Holst, in een overigens lezenswaardige brochure.

Het is ons bekend, dat er op grond van het feit, dat er geen verschil is tusschen beide Centrales in principieele kwesties, er politieke schurken zijn, die zich nog altijd tooien met den naam Communist, de arbeiders direct sturen naar het N.V.V. de gele centrale van het klasseverraad.

Een dergelijke kliek, die een ervaringsfeit zoo in de politiek gebruikt, is geen verdere bespreking waard.

De linkervleugel, zooals men zich gaarne noemt bij monde van het N.A.S., pronkt graag met valsche veeren.

Zoo onlangs in een openbaar debat tusschen Schmid en Sneevliet.

In het verslag in „De Arbeid" leest men o.m., dat Sneevliet gezegd heeft : een minderheid (in casu het N.A.S.) kan grooten invloed uitoefenen. De spreker wees toen op Karl Liebknecht.

De vergelijking is even ongepast in den mond van Sneevliet als onwaar voor het N.A.S.

Ongepast, omdat Sneevliet steeds elke oppositie heeft geschuwd in de partij, waarvan hij lid was ; hij heeft steeds in het duister gelaten met wie hij het eens was : ging hij toch mee, zooals een tijdlang met De Kadt, dan liet hij op een deel van den weg gekomen, den boel in den steek.

Sneevliet en Liebknecht lijken evenveel op elkaar als Generaal Dumaer van Twist op Napoleon Bonaparte.

De Centrale van Kitz en Sneevliet-Bouwman kan men leeren kennen uit de praktijk. Ieder anarchist of anti-militairist weet reeds lang, dat bij de beweging ten gunste van den dienstweigeraar Groenendaal, toen er een beweging in den lande was, de massa in staking ging, het N.A.S. het bevel gaf tot stopzetting der staking Lansink Jr. vond, dat het toen genoeg was ; de organisatie mocht men er niet aan wagen !

Voor bewegingen, die een zuiver klassekarakter aannemen, niet gaan om loon of arbeidsduur, voelt het N.A.S. weinig of niets. Natuurlijk kan het, evenmin als S.D.A.P. of N.V.V., deze geheel negeeren. Schiet zulk een beweging spontaan, buiten de besturen om, toch omhoog, dan tracht men zich te dekken met een straatbetooging of maakt zich meester van de leiding, om de spits der beweging te breken.

Er zijn echter politiekers geweest, die deze feiten **niet willen zien.**

Zoo de leiding der C. P. van voorheen. Het N.A.S., het staat voor iederen onpartijdigen waarnemer vast, houdt niet van „avonturen" ; het N.A.S. is nuchter, het wil soms een loonbeweging aanpakken, daar, waar de bonden van het N.V.V. het niet willen. De menschen van het N.A.S. staan soms beter op hun stuk, tasten beter in den zak als minderheid, kortom, hebben proletarische deugden, die bij de troepen van het N.V.V., die ietwat minder sentiment hebben, niet zoo sterk aan den dag treden. Het plus aan leden van het N.V.V. berust op een geringer kwantum socialistisch gevoel.

Het N.V.V. maakt indruk door aantal en kassen en de daaruit voortspruitende voor deelen bij ziekte, staking en werkloosheid.

Uit den aard van zijn geringeren omvang kan het N.A.S. zich nog niet zoo krachtig laten gelden op dit gebied ; het N.A.S. heeft overigens dezelfde middelen om de massa te lokken, te vangen en vast te houden.

Want, nietwaar, van leuzen, proletarisch sentiment e.d. kan een vakfederatie niet bestaan. — Een vakfederatie kan men voor veel doen doorgaan als men zich dat tot elken prijs wil wijsmaken, maar haar versplintering in vakken, haar financieele basis, haar leiding in handen van weinigen, die de macht over die contribuerende massa uitoefent, maakt haar nuchter, berekenend, voorzichtig, zich bewegend juist binnen het kader van de burgerlijke orde.

Hoe grooter haar omvang, hoe langer zij bestaat, des te scherper treedt het zuiver burgerlijk karakter der vakvereeniging naar den voorgrond.

Aan dien regel of wet moet het N.A.S. gehoorzamen en het N.A.S. onderwerpt zich steeds meer aan dien regel.

Het N.A.S. **moet** op straffe van geheel op een achtergrond te geraken, en vooral om den concurrentiestrijd met de bonden van het N.V.V. vol te houden.

Nu is het proces in de federaties van het N.A.S., die behoudens enkelen, een klein ledental hebben, nog niet zoo voortgeschreden, dat zij zich van een zoo scherp burgerlijken kant laten zien als de bonden van het N.V.V.

Op dien schijn of werkelijkheid van het oogenblik, berust het geringe, zeer geringe verschil met het N.V.V. **Wat bij het N.V.V. reeds een voldongen feit is, voltrekt zich langzamer bij het N.A.S.**

Aan dien schijn vergaapt zich H. Roland Holst, op die werkelijkheid berust de verheerlijking van het N.A.S. door haar.

Wanneer wij voor 't oogenblik de kleinere dingen, die het N.A.S. doet en propageert, laten rusten, en die toch van groot belang zijn voor de beoordeeling van het N.A.S., dan vindt dat zijn oorzaak hierin, dat er één groot, duidelijk feit is gekomen, geschikter om het N.A.S. te zien in het juiste licht dan de feiten, die minder opvallend zijn.

Wij bedoelen de houding van het P.A.S. te Amsterdam bij de beweging der werkloozen te Vriezeveen.

In „De Arbeid" van 1 Sept. j.l. staat het manifest, waarin wordt uiteengezet, waarom de tewerkgestelden niet werden gesteund.

Zeer in 't kort zou men 't kunnen samenvatten in de volgende beweringen :

De Vakcentralen, het P.A.S., de Bestuurdersbond, zouden worden gewaarschuwd als er iets niet deugde bij de werkverschaffing te Vriezeveen. Tegen de afspraak van Kitsz met de werkloozen in, is zulk een waarschuwng achterwege gebleven. De centrales zijn dus niet verantwoordelijk voor de actie op eigen gelegenheid der arbeiders, werkzaam te Vriezeveen.

Deze opmerkingen van het P.A.S. tevens de bullebijter der andere centrales, zijn zeer „logisch".

Geen echt vakvereenigingsman zal het ontkennen. In zooverre staat het P.A.S. als vak-centrale sterk.

Maar heeft het P.A.S. ooit wel op een ander standpunt gestaan als het zelf verantwoordelijk was voor den gang van zaken ?

Het misbaar van het dagblad „De Tribune" is dan ook onbegrijpelijk.

Heeft de vakbeweging ooit andere regelen gehad dan staan in het Manifest van het P.A.S. ?

Heeft het P.A.S. misschien een andere opinie op dit stuk gehad, toen het nog niet was afgescheiden van de R. I. V., toen het nog als deel van het N.A.S., bondgenoot was van de 3e Internationale?

Als Sneevliet en Kitsz thans verraders zijn volgens het demagogisch dagblad „De Tribune", wegens het in den steek laten der werkloozen te Vriezeveen, dan zijn zij het altijd geweest !

Kennen de C. P.-voorlichters wel goed de regelen, volgens welke de vakbeweging ageert ? Niets zonder voorkennis en machtiging van de leidende, verantwoordelijke besturen ! Geen directe actie ! Geen staak-maar-raak taktiek ! Is Kitsz een verrader, dan is hij en zijn medebestuurders dat geheel volgens de bekende regelen der vakbeweging.

Maar we gelooven niet, dat de C. P.-leiders zoo dom zijn als zij voorgeven !

Zij weten drommels goed, waar Abraham den mosterd haalt !

Het heele geblaas van de C.P. tegen het N.A.S. komt voort uit het feit, dat het N.A.S. niet meer willig is voor Moskou.

Zou dezelfde gedragslijn van het P.A.S. met betrekking tot de stakende tewerkgestelden te Vriezeveen zijn gevolgd toen het nog deel uitmaakte van de Roode Vakvereenigings-Internationale, „De Tribune" zou uit een zeer bekend vaatje hebben getapt, n.l. uit het vaatje der discipline ! ! !

Als lid of zoo van een vakvereeniging moet men tucht kennen, en geen gemaakte afspraken sabotteeren, omdat zulk een gedrag moet leiden tot verzwakking der revolutionaire vakbeweging.

Zóó en niet anders zou het dagblad „De Tribune" en alles wat daar achter loopt, hebben gesproken en geschreven, als het P.A.S. als deel van het N.A.S. nog bij de R. V. I. ware aangesloten geweest en eenzelfde lijn van handelen was gevolgd door het P.A.S. te Amsterdam.

Het N.A.S. strijdt niet voor de heele klasse, niet voor het geheele proletariaat volgens revolutionaire principes. Het N.A.S. voert wel eens een loonstrijd, juist als andere vakcentrales. Het N.A.S. gebruikt nog steeds uit traditie socialistische woorden, evenals S.D.A.P. en N.V.V.

Deze traditioneele woorden zijn slechts het uiterlijk, de etalage, de uitstalling ; de waren, die het N.A.S. verkoopt, zijn precies van dezelfde makelij en snit als die van andere concurreerende zaken !

Al het valsch geschreeuw van de C. P. heft het feit niet op, dat de vakbewegingstaktiek leidt tot verraad, behoudens in gevallen, dat de leiders meenen, dat de vakbeweging in den loonstrijd moet volharden, omdat anders het geheele gebouw der vakbeweging zou instorten.

Bij den ondergang der vakbeweging hebben zij geen belang. Het eigenlijk belang der leiders is een normaal functioneerend mechanisme, in een niet gestoord kapitalisme, met een redelijke vraag naar arbeidskrachten, afsluiten van collectieve contracten, e.d.

Het mooiste meisje kan niet meer geven dan ze heeft. Op revolutionaire klassebeweging is zij niet gesteld, op een strijd van zuiver politieken aard heeft zij het niet voorzien.

Van oproer en opstandigheid van werkloozen, die werken op een werkverschaffing, een politieke beweging te maken, daar moet zij niets van hebben. Het leidt toch immers niet tot verbetering der arbeidsvoorwaarden aan de werkverschaffing ! ! ! Laat de regeering, gemeentebestuur daarom stil begaan als zij de werkloozen neerknuppelen en uithongeren, het N.A.S. blijft neutraal.

DE LIGA TEGEN HET IMPERIALISME.

Sinds eenigen tijd is er een nieuwe organisatie aan 't werk, bekend onder den naam van „Liga tegen koloniale onderdrukking en imperialisme". Men vindt er personen en organisaties van diverse pluimages.

De Internationale van Moskou heeft hier de hand in het spel ; dat weten wij. In de koloniën, zegt men, heeft deze vereeniging ook vertakkingen.

Het is van belang, om even ons standpunt te bepalen ten opzichte van deze nieuwe loot op den stam van het opportunisme.

Een ding staat principieel voor ons vast. De K.A.P. wil en moet den strijd voeren tegen het wereld-imperialisme, door middel van de toekomstige bedrijfsorganisaties in verbinding met de partij.

Indien de strijd voor de beginselen der K.A.P. zich alleen openbaart in kritiek op de arbeidersbeweging (oud model) op haar vak- en parlementstaktiek en wat daarmede samenhangt, zonder scheppenden arbeid tegen het imperialisme in zijn wereldpolitieke vormen, dan zal op den duur die strijd, zelfs op zeer korten termijn, zonder gevolg blijven.

Een middel om van den strijd af te komen, te ontwijken, te ontvlieden, mogen de K.A.P.-beginselen niet worden.

Ze houden dan op beginselen te zijn, want beginselen moeten blijven een richtsnoer voor handelen. Een beginsel propageeren, zonder te willen handelen, is zelf reformist worden onder veel misbaar tegen het reformisme, of fatalist, die de zaken op zijn beloop laat, omdat je toch niets kunt doen zonder reformist te worden !

Het gevaar, dat wij zouden worden een vereeniging voor inwendige zending met een predikbeurtenblad, hebben wij getoond te kunnen vermijden in Februari 1927, toen wij het proletariaat opriepen tot staking, vooral in het transportbedrijf, over de geheele lijn, als blijk van solidariteit met den opstand op Java (zie „De Roode Vaan" van 1 Febr. 1927).

Alle richtingen hebben ons toen doodgezwegen, van Roland Holst en Sneevliet tot Monseigneur Nolens en de Sectie der Derde Internationale.

Wij kritiseeren de arbeidersbeweging dus niet evenmin als haar vertakkingen, **omdat wij niets doen willen, wij wachten ook niet, omdat de K. A. P. nog geen bedrijfsorganisatie heeft kunnen in het leven roepen,** wij stellen den strijd niet uit tot een verre toekomst, maar willen hem voeren in het heden, volgens eigen lijnen als er een zoodanige situatie is of komt om tot de daad over te gaan.

Tot de daad, want zonder de daad wordt slechts de lijdzaamheid, de passiviteit tot het voornaamste geloofsartikel der partij.

Onze reformistische vijanden van alle gading denken ons wel te kunnen afmaken met het zoo voor te stellen, alsof wij uitsluitend beschouwingen houden van algemeenen aard, dus ongevaarlijk zijn voor het kapitalisme en voor het reformistische leidersstandje en bang zijn ons aan koud water te branden.

Deze rol, die de reformisten van het N.A.S. en de C.P. ons zoo gaarne zouden willen zien spelen, namelijk van geschiedenis te willen maken zonder daden, **in dezen val loopen wij niet !**

Hoe staat het nu met de elementen, die de Liga uitmaken ? De C. P. is verplicht

er aan deel te nemen en leiding aan het allegaartje te geven.

Curiositeitshalve vermelden wij, dat de bekende voorstander van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme uit den wereldoorlog, de verrader der Russische revolutie in 1917, de verwoede kleinburger Wijnkoop lid is, om hier den strijder tegen het imperialisme uit te hangen. ! !

Verder natuurlijk H. Roland Holst.

Indische nationale clubs, althans één, is er bij.

Deze politieke bankroetiers van beiderlei kunne, van allerhande richting, ze zijn er in, met hun heele hebben en houden.

Aan deze vereeniging ziet men weer, hoe een oorspronkelijk goede leus, strijd tegen het imperialisme, die in daden moet worden omgezet, wordt verknoeid, en hoe een juist uitgangspunt totaal wordt gecorrumpeerd en tot een aanfluiting gemaakt, door menschen, die allen reformisten zijn, die altijd den strijd tegen het imperialisme direkt en indirekt (Roland Holst) hebben verraden, tegengewerkt en vernietigd.

De aanhangers van Moskou denken nu wel vrijuit te gaan, als ze lid worden van de Liga. Indirekt zeggen zij, is de Liga ons werk. Deze luidjes, die nog niet zoo eenvoudig zijn als ze ons wel willen doen gelooven, zijn verbazend kortzichtig.

Zij stellen het vraagstuk niet van den strijd tegen het imperialisme, ondanks den schijn alsof zij het doen.

Want de leuze: „Indië los van Holland" is los van **den internationalen samenhang**, van geen beteekenis. **Deze leuze stelt den strijd tegen het imperialisme op een localen basis, inplaats van op een internationaler, een wereld-grondslag.**

Men geeft voor, dat ook de koloniale volkeren, minderheden althans, deel uitmaken van de Liga.

Uit dien hoofde zou de Liga een grondslag hebben van internationalen aard.

Tegen zelfmisleiding is helaas het geneesmiddel nog niet gevonden. Dus de groepen, die streven naar nationale zelfstandigheid in Britsch Indië, in Indonesië, in Afrika, staan op internationalen bodem ! ! .

Ons dunkt dat de Liga-aanhangers dat wel zelf niet gelooven. Doen zij het wel, dan is het voldoende te wijzen op het verloop der Chineesche omwenteling.

Niettegenstaande den steun van Moskou aan Jang-Kai-Shek bevindt zich het grootste deel der Chineesche nationalisten op sleeptouw van de Witte garde, is zij de Witte garde zelve, staan als doodsvijanden **tegenover** de Chineesche arbeiders.

Het is juist één van de voorname punten der Trotski-oppositie in Rusland, dat Stalin deze reactie bij voorkeur steunt, van den aanvang af heeft gesteund ! !

Boecharin moet hebben gezegd, dat het thans voor een Sovjet-China **nog geen tijd is !**

Neen, Moskou is niet betrouwbaar in den strijd tegen het imperialisme, al moge „De Tribune" ook nog zoo hardnekkig liegen, dat zij, de oude steunpilaren van Wijnkoop, toch maar eenig juist strijden tegen het imperialisme.

We hebben nog een puntje. De kwestie van den strijd tegen het imperialisme stelt vanzelf aan de orde het vraagstuk van de taktiek in de arbeidersbeweging. Waarom steunt Moskou jaronlang de Engelsche Arbeiderspartij, zelf een imperialistische partij? Waarom wil Moskou een coalitie met het I.V.V., de ruggegraat van de contra-revolutie, de handlangers van het imperialisme van Frankrijk, Engeland, België en Duitschland.

De vraag stellen is haar beantwoorden. De strijd tegen het imperialisme is een vraagstuk van taktiek bij uitnemendheid. Kan men alleen „het" militarisme bestrijden zonder de taktiek over de heele lijn aan te roeren? Kan men alleen „het" imperialisme bekampen, zonder zijn vader het kapitalisme, te bespreken? Een domkop, die het gelooft, een bedrieger, die 't aan de arbeiders tracht wijs te maken.

Bestrijden de vakvereenigingen het imperialisme? Neen, nietwaar!

Doet het de tweede Internationale? ! Evenmin. Is de 3e Internationale betrouwbaar in dien strijd? — NEEN!

De basis van de Liga hangt dus in de lucht. Zijn samenstellende deelen zijn onbetrouwbaar.

Als de Liga een strijd wil voeren buiten de taktiek om, zonder de taktiek te bespreken, dan moet zij „natuurnoodwendig" **de arbeiders bedriegen !**

Eenmaal is deze historie reeds voorgekomen, n.l. toen de anarchisten „het" militarisme bestreden, zonder de taktiek te willen aanroeren, zonder den strijd tegen het heele kapitalisme te stellen in het licht van den klassenstrijd. Zij hebben toen opgericht de Int. Anti-Militaristische vereeniging. Domela Nieuwenhuis noemde haar de „roode internationale". Behoudens kleine zaken als dienstweigering in zekere gevallen, bracht zij niets aan de arbeiders; een internationale werd het nimmer.

Zal de Liga al of niet met steun van Moskou dezelfde rol spelen in dit tijdsgewricht.? Het illustre voorbeeld is er, zal de Liga ook buiten de taktiek, boven de taktiek, een strijd voeren tegen „het" imperialisme, evenals de I.A.M.V. tegen „het" militarisme?

Voor het oogenblik volstaan we met deze opmerkingen over het reformistisch gedrocht, de Liga. Een volgend maal iets over het program van deze vereeniging.

R. REENS †

In de eerste helft van Juni was onze afdeeling getuige van een stille, maar treffende plechtigheid, toen onze geestverwante R. Reens, werd grafwaarts gedragen.

Het is reeds een dozijn en meer jaren geleden, dat onze geestverwante tot het socialisme kwam, toenmaals tot zijn meest vooruitgeschoven post, de S. D. P.

Langs eigen weg, na zich eerst te hebben bevrijd van knellende familiebanden, kwam zij daartoe.

Deze weg was moeilijk voor haar.

Sindsdien telde zij mee als strijdster in het gelid.

Wij zullen onze medestrijdster niet licht vergeten.

DE LOF VAN DEN MEESTER. HET TRADES UNION-CONGRES TE SWANSEA.

De „Times" van Maandag 10 September prijst de sterkste afdeeling van het I.V.V. de Eng. vakvereenigingen en haar congresbesluiten. Er zijn drie besluiten genomen, zegt het blad, die veelbeloovend zijn.

De algemeene raad heeft doorgezet, dat met de twee grootste werkgevers-organisaties een vasten grondslag is geschapen tot voortdurende samenwerking.

Dat een onderzoek zal worden ingesteld naar het desorganiseerend optreden van de linksche elementen, die onverbiddelijk zullen worden verwijderd.

Wijders, dat elke verbinding met de Russische vakbonden is afgewezen.

Het bloedige orgaan van het Engelsche imperialisme is dus wèl tevreden.

DE C. P. VERLIEST Z'N WIJNKOOP, MAAR .....

De sectie der 3e Internationale is nu haar Wijnkoop kwijt, maar zooals het ook Reintje gaat: hij verliest zijn haren, maar niet zijn streken.

Op de „Intern. Meeting" te Arnhem, moest de revolutionaire stem van de K. A. P. worden gesmoord, desnoods **met** geweld. Er werd onze vertegenwoordigers aangezegd, dat als ze niet wilden luisteren naar het **verbod** om op te houden K.A.P.-lectuur te verkoopen, ze er uitgesmeten zouden worden !

De reden, waarom dit „verbod" niet in „de Tribune" vermeld stond, was volgens sommigen, dat „er niet aan gedacht" was en volgens anderen, dat **„zooiets immers vanzelfsprekend !"** was.

Hoe dit ook zij: Onze partijgenooten lieten zich noch provoceeren, noch weerhouden door de bedreigingen, van het op zich genomen werk, en verkochten ALLE meegenomen exemplaren van de krant.

VERHUISD: De administratie van „De Roode Vaan" is verplaatst naar: **Hoofdweg 489 hs., Amsterdam-W.** Van sommige abonné's buiten A'dam ontvingen we nog niet de beloofde postwissels. **Dadelijk verzorgen nu !**

DE BROCHURE's VAN GORTER
worden na ontvangst van postwissel omgaand door de adm. toegezonden.

Redactie-Adres:
B. LUTERAAN - 2e Helmersstraat 47
Amsterdam

Januari 1930 | Verschijnt Ongeregeld | No 7

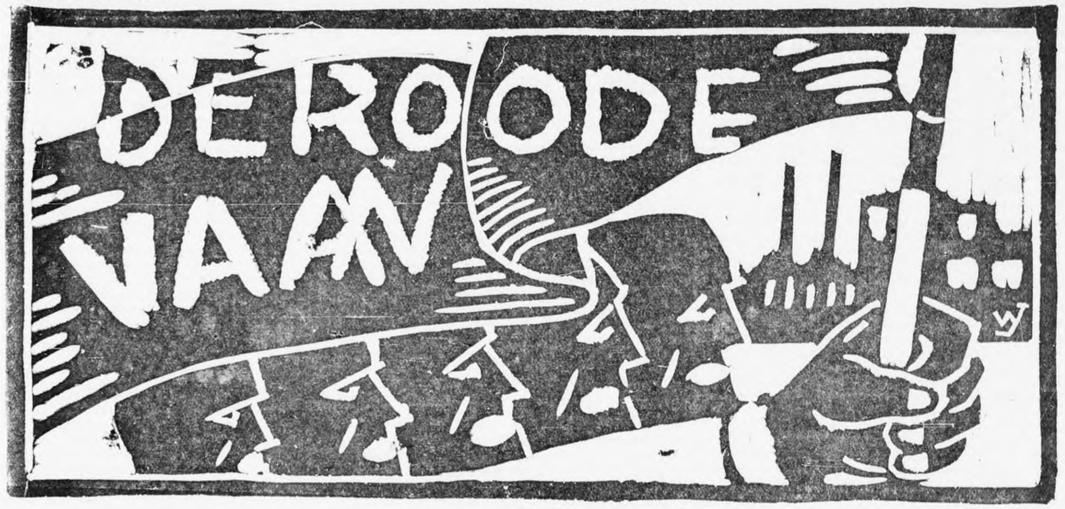

ABONNEMENTS-PRIJS
70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN
DE AFDEELING AMSTERDAM
DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADM.-ADRES
HALMAHEIRASTR. 10 II
AMSTERDAM (O)

Naar aanleiding van het Chineesch-Russische Conflict.

De vraag hoe de wereld er zou uitzien, als Rusland in de klauwen kwam der witte terreur, is een vraag die ieder revolutionair zich wel eens moet stellen, tenzij het revolutionaire is van een gesteldheid, die men aanduidt met den naam van revolutionair achter de kachel, dan zal die vraag niet opdoemen.

De grieven tegen de organisatie en politiek van de 3e Internationale, principieel en van taktischen aard, zijn vele.

De bezwaren tegen de buitenlandsche politiek der Sovjetrepubliek tellen niet minder. Wel te verstaan, niet bezwaren en grieven zooals de tweede internationale ze opwerpt.

Ook niet in de beteekenis zooals de anarchisten ze verstaan, mitsgaders vele syndicalisten.

Neen principieele bezwaren tegen de parlementaire- en vakvereenigingspolitiek der 3e Internationale als zoodanig, als strijdwijze in het algemeen, geschikt voor West-Europa, die thans nog volgens de Russen geëigend zou zijn het proletariaat op te klaren.

Sterk spreekt mee in het buitenlandsche, het steunen van groepen of regeeringen, die onder het Westen willen uitkomen door zelf kapitalistisch te worden.

Wij gaan op dit chapiter niet door, niet wegens gebrek aan stof, maar om redenen van plaatsruimte.

Blijft dus over deze vraag: Moet men ondanks deze bezwaren toch laten wegen wat het zwaarste weegt, n.l. het bestaan der Sowjet-Republiek van proletarisch standpunt ook als men, zooals wij, de leninistische politiek niet onderschrijft, zooals die thans geworden is?

Op deze vraag antwoorden wij met ja. Deze kwestie is thans actueel. Wij geven toe, niet voor sectariërs, die denken dat zij alleen op de wereld bestaan, en verder met niets rekening willen houden, dan, met hun eigen kleine zelf, plus het groepje, dat zij vast in de hand hebben; wij spreken niet van de lieden die zich van alles hebben teraggetrokken, uit louter wantrouwen tegen de arbeiders.

Het Communist zijn brengt verantwoordelijkheid mee, en niet het wegschuilen achter z.g. algemeene principes, beginselen, waaruit geen enkele daad volgt, nu niet en nimmer.

De kleinburgerlijke lafheid om schuil te gaan achter beginselen die *alleen* op lijdelijk toezien neerkomen, tot groot vermaak van reformist en bourgeois is duidelijk, behalve voor lieden, die van politiek in den zin van Marx toch niets begrepen hebben, daar zij deze politiek op de veranderde omstandigheden, behoudens de noodige wijzigingen, toch niet kunnen toepassen.

Want wat zouden anarchisten, syndicalisten, de Ligt-mannetjes, alleen-bedrijfsorganisatie-nastrevenden en rustende K.A.P.-schutters wel zeggen, als Sovjet-Rusland werd weggevaagd, en in de plaats daarvan kwam de witte terreur van de zegevierende, de overwinnende legers der contra-revolutie?

Als naast Italië, Rusland een fascistische staat werd, een tweede besmettingshaard, onder toejuiching van alle burgerlijke klassen in West-Europa?

Op den dag van den val van Sowjet-Rusland zou men leelijk opschrikken, want beusch den weg zou volstrekt niet vrij zijn voor de K.A.P., noch voor anarchisten, syndicalisten en wat dies meer zij.

De would-be beginselruiters zouden dan direct moeten rekenen op den opmarsch van alle bourgeoisieën tegen al wat arbeider is.

Oostenrijk, Hongarije, Servië, Polen, Roemenië en Spanje, de heel of reeds half fascistische staten zouden dan naast Italië een niet onbelangrijk gedeelte der wereld beheerschen, als Rusland in de rij dier staten zou treden.

De weeromstuit van een gebeurtenis als de val van Sovjet-Rusland in landen als Engeland, Frankrijk, Duitschland en de kleinere Staten van West-Europa mag men niet gering aanslaan of onderschatten, voor wie bedenkt dat in West-Europa de symphatie bij de heerschende klassen voor het fascisme, de witte terreur, nauw verholen aan den dag treedt.

Het is waar, menigmaal is in Rusland gewerkt met het gevaar van een aanval van buiten-af op Sovjet-Rusland, met het oog de binnenlandsche politiek.

Het is waar, dat Trotsky verbannen is en zijn oppositie binnen de Russische C.P. onmogelijk werd gemaakt.

Er is veel wat steek houdt in de kritiek op de politiek van Stalin zooals de arbei-